

Ekumenska zbirka Srečanja
60

»VERUJEŠ TO?«
(Jn 11, 26)

TEDEN MOLITVE ZA EDINOST KRISTJANOV 2025

LJUBLJANA
2025

Ekumenska zbirka Srečanja
60

»VERUJEŠ TO?«
(Jn 11, 26)

TEDEN MOLITVE ZA EDINOST KRISTJANOV 2025

LJUBLJANA
2025

KAZALO

Uvodne misli	3
Priprava tedna molitve za edinstvo 2025	4
Predstavitev glavne misli tedna molitve 2025	6
Posamezni dnevi	
1. dan	10
2. dan	14
3. dan	18
4. dan	22
5. dan	26
6. dan	30
7. dan	34
8. dan	38
Ekumensko besedno bogoslužje	42
Predstavitev meniške skupnosti <i>Bose</i>	52

Knjižico je po skupni predlogi Dikasterija za edinstvo kristjanov in Svetovnega sveta Cerkev pripravila in tisk oskrbela Komisija za ekumenizem in medverski dialog pri Slovenski škofovski konferenci, Ljubljana, Poljanska 4. Izvirno gradivo v več jezikih je dostopno na naslednjih internetnih straneh:

<http://www.christianunity.va/content/unitacristiani/en/settimana-di-preghiera-per-l-unita.html>

<http://www.christianunity.va/content/unitacristiani/it/settimana-di-preghiera-per-l-unita.html>

<http://www.christianunity.va/content/unitacristiani/fr/settimana-di-preghiera-per-l-unita.html>

Svetopisemsko besedilo je vzeto iz Slovenskega standardnega prevoda Svetega pisma (SSP). Copyright © 1996, 1997 Društvo Svetopisemska družba Slovenije, z dovoljenjem. Vse pravice pridržane.

Odgovarja: škof dr. Peter Štumpf, predsednik Komisije za ekumenizem in medverski dialog.

Tehnična obdelava: Emil Pevec, Trzin.

Tisk: Salve d.o.o. Ljubljana, Rakovniška 6, 1000 Ljubljana.

UVODNE MISLI

»Verovati v Kristusa pomeni hoteti edinost,« je zapisal sveti papež Janez Pavel II., ki je odšel od nas pred dvajsetimi leti (2005).

»Hoteti edinost« pa pomeni moliti in delati za ta veliki cilj. Zato tudi letos obhajamo teden molitve za edinost, kakor je naša navada vse od leta 1968 naprej, torej že 57 let.

V letu 2025 kristjani obhajamo 1.700. obletnico prvega vesoljnega cerkvenega zbora (koncila), ki se je sestel leta 325 v Niceji blizu Carigrada. Katoličani hkrati praznujemo redno sveto leto. Obletnica je priložnost, da kristjani vnovič skupaj izpovemo nicejsko-carigrajsko veroizpoved (mašno vero), ki so jo sestavili na prvem koncilu in dopolnili na naslednjem (Carigrad 381), da o njej premišljujemo in se zanjo Bogu zahvaljujemo. Gre za svetinjo, za našo skupno dediščino, za veroizpoved ki je vsem kristjanom skupna.

Vesoljni cerkveni zbor v Niceji je tudi določil, kako naj se izračuna datum praznovanja velike noči, namreč na nedeljo po prvi pomladanski polni luni. Vzhodne cerkve se večinoma držijo julijanskega koledarja in jo obhajajo navadno en teden kasneje, včasih pa tudi štiri ali pet tednov kasneje kot zahodne cerkve. Po srečnem naključju pa bomo letos praznovali na isto nedeljo (20. aprila). Papeževa želja in tudi želja vzhodnih cerkva je, da bi skupni datum končno postal stalna praksa. Predlaga, da bi ta skupni stalni datum bila druga nedelja v aprilu.

Osrednji svetopisemski odlomek tedna molitve za edinost je pripoved o obuditvi Lazarja od mrtvih (Jn 11,17-27). Jezus se razodene kot »vstajenje in življenje« in Lazarjevi sestri Marti postavi vprašanje: **»Veruješ to?«** Zastavlja ga tudi nam in vsem kristjanom, zato so ga izbrali za letošnje geslo. V pripravi je sodelovala ekumenska meniška skupnost Bose v Severni Italiji.

dr. Bogdan Dolenc,
član Komisije za ekumenizem in medverski dialog

PRIPRAVA TEDNA MOLITVE ZA EDINOST 2025

Navada je, da na severni polobli obhajamo teden molitve v dneh med 18. in 25. januarjem. Ta dva datuma je leta 1908 predlagal Paul Wattson, ameriški anglikanec, ki je 1909 prestopil v katoliško Cerkev. Datuma zaobjemata teden med tedanjima praznikoma sv. Petra in sv. Pavla in imata zato simbolični pomen: po rimskem koledarju so v tistem času 18. januarja praznovali Sedež apostola Petra, 25. januarja pa je praznik Spreobrnitve apostola Pavla.

Gradivo za teden molitve že dolga leta skupaj pripravljata vatiškanski Dikasterij za edinost in komisija Vera in cerkvena ureditev (Faith and Order) pri Svetovnem (Ekumenskem) svetu Cerkev (ESC), ki ima sedež v Ženevi. Namenjeno je za obhajanje tedna molitve kot tudi za druge priložnosti čez leto, ko naj bi bilo v pomoč in spodbudo za zasebno ali skupno molitev ob drugih ekumenskih srečanjih. Pri njih naj bi izražali tisto stopnjo občestva, ki je že dosežena in molili za polno edinost, ki jo hoče Kristus. Na južni polobli obhajajo teden molitve v bližini binkoštnega praznika, ki je prav tako pomenljiv simbolični dan za edinost Cerkve.

Gradivo, ki je pripravljeno na svetovni ravni, je v tej knjižici prilagojeno za rabo v Sloveniji. Za to pri nas poskrbi Komisija za ekumenizem in medverski dialog (KEMD - prejšnje ime: Slovenski ekumenski svet) pri Slovenski škofovski konferenci v sodelovanju s predstavniki drugih cerkv. Samostojne nagovore po evangeliju sestavlja član omenjene komisije dr. Bogdan Dolenc. Zaželeno je, da vse cerkve in skupnosti vključijo to gradivo v svoja bogoslužja. Kjer različne cerkve pripravijo skupno opravilo, jim bo lahko v pomoč vzorec ekumenskega besednega bogoslužja, ki ga prinašamo na koncu te knjižice.

Gradivo je uporabno tudi za biblične skupine. Študij in pogovor naj se zaokrožita s skupnimi prošnjami. Berila, razmišljanja in prošnje so lahko tudi pripomoček za osebno molitev, ki naj jo spremlja zavest, da smo povezani v občestvo z vsemi, ki po svetu

molijo za večjo vidno edinost kristjanov. Za vsak dan sta predlagana berilo in psalm. Pripravljalna skupina ni za vsak dan določila evangeljskega odlomka; v tem primeru prinašamo tistega, ki je v delavniškem lekcionarju.

Prvi osnutek besedila so sestavili bratje in sestre v meniški skupnosti Bose v Italiji in je služil za osnovo delu mednarodnega odbora, ki je bil zadolžen za dokončanje besedila. Ta odbor se je sestel septembra 2023 v omenjenem samostanu. Srečanju sta predsedovala pastor Mikie Roberts (ESC) in član rimskega dikasterija, benediktinec Martin Browne OSB.

Svetopisemski odlomek, ki je izhodišče molitev in razmišljanj

»Veruješ to?« (Jn 11,26 – celoten odlomek: Jn 11,17-27)

Jezus je vstajenje in življenje

Ko je torej Jezus prišel (v Betanijo), je odkril, da je Lazar že štiri dni v grobu. Betanija pa je blizu Jeruzalema, približno petnajst stadijev od njega. Veliko Judov je prišlo k Marti in Mariji, da bi ju tolažili zaradi brata. Ko je Marta slišala, da prihaja Jezus, mu je šla naproti; Marija pa je sedela doma. Marta je tedaj rekla Jezusu: »Gospod, ko bi bil ti tukaj, moj brat ne bi umrl; a tudi zdaj vem, da ti bo Bog dal, kar koli ga poprosiš.« Jezus ji je rekel: »Tvoj brat bo vstal.« Marta mu je rekla: »Vem, da bo vstal ob vstajenju poslednji dan.« Jezus ji je rekel: »Jaz sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre; in vsak, kdor živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl. Veruješ to?« Rekla mu je: »Da, Gospod. Trdno verujem, da si ti Mesija, Božji Sin, ki prihaja na svet.«

PREDSTAVITEV GLAVNE MISLI TEDNA MOLITVE 2025 **»Veruješ to?« (Jn 11,26)**

Molitve in premišljevanja za letošnji Teden molitve za edinost je pripravila meniška skupnost bratov in sester v kraju Bose severno od Torina v Italiji. V letu 2025 kristjani obhajamo 1.700. obletnico prvega vesoljnega cerkvenega zbora (koncila), ki se je sestel leta 325 v Niceji blizu Carigrada, katoličani pa hkrati praznujemo redno sveto leto. Ta obletnica nudi kristjanom izredno priložnost, da vnovič skupaj izpovemo veroizpoved, ki so jo sestavili na tem koncilu, da o njej premišljujemo in se zanjo Bogu zahvaljujemo. V njej je izražen povzetek naše skupne krščanske vere, ki je še vedno živa in rodovitna. Gre za našo skupno dediščino, za veroizpoved ki je vsem kristjanom skupna.

1.700 let nicejskega koncila

Nicejski koncil je sklical cesar Konstantin in se ga je po izročilu udeležilo 318 škofov, večinoma z vzhodnega dela cesarstva. Cerkev je v tistem času polagoma stopala iz skritega življenja v javnost. Pregarjanja so se komaj končala. Cerkev je doživljala, kako težavno je izpovedovati skupno vero v tako različnih kulturnih in političnih okvirih (kontekstih) tistega časa. S tem, da so se škofje zedinili glede besedila veroizpovedi (lat. credo), so opredelili bistvene skupne temelje, na katerih se bodo izgrajevale krajevne cerkve, ki so se med seboj priznavale za sestrške, pri čemer so spoštovale medsebojne razlike.

V predhodnih desetletjih so se med kristjani pojavili različni nauki, ki so vodili v hude medsebojne spore. Razhajali so se glede več spornih zadev, od katerih naštevamo glavne: Božja in človeška narava v Jezusu Kristusu in njegovo razmerje do Očeta; skupni datum obhajanja velike noči in njen odnos do judovske pashe; zavračanje teoloških mnenj, ki so veljala za heretična; sprejemanje vernikov, ki so zatajili vero v času preganjanj (lapsi).

Na koncilu sprejeto besedilo veroizpovedi je uporabljalo prvo osebo množine: »Verujemo...«. Ta oblika je poudarjala skupno pri-

padnost veri. Credo je razdeljen na tri dele, ki opisujejo naravo in dela posameznih oseb presvete Trojice. Temu je sledil sklepni del z obsodbami krivoverskih (heretičnih) trditev. Na naslednjem koncilu leta 381 v Carigradu so besedilo predelali in razširili, stavke z obsodbami pa so izpustili. Tako je nastal obrazec veroizpovedi, ki ga krščanske cerkve priznavajo kot »nicejsko-carigrajsko veroizpoved« ali preprosteje kot »nicejsko veroizpoved«.

Datum obhajanja velike noči

Nicejski koncil je določil, kako naj se izračunava datum velike noči. Kasnejše različne razlage so pripeljale do tega, da se je ta praznik začel na Vzhodu in Zahodu pogosto obhajati na različne datume. Čeprav še vedno čakamo, da bi spet vsako leto obhajali veliko noč na isto nedeljo, bomo po srečnem naključju doživeli ravno ob tej obletnici in v tem jubilejnem letu 2025, da bodo Cerkve na Vzhodu in Zahodu hkrati praznovale največji krščanski praznik (20. aprila). Želja, da bi to postala stalna praksa, obstaja na obeh straneh, izrazila sta jo tako papež Frančišek kot tudi carigrajski patriarh Bartolomej I.

Kljub različnemu datumu pa se pomen zveličavnih dogodkov, ki jih obhajamo na veliko noč, skozi sedemnajst stoletij ni spreminjal. Teden molitve za edinost je zato priložnost, da kristjani na novo preučimo in osvežimo to dediščino in si jo prisvojimo na način, ki ustreza sodobni kulturi v njenih raznovrstnih izrazih; ti so dandanes še bolj kompleksni, kakor so bili znotraj krščanstva v času nicejskega koncila. Skupaj živeti iz apostolske vere ne pomeni, da bi hoteli vnovič oživljati nekdanje teološke spore, ki so se potem vlekli še stoletja. Namesto tega želimo v duhu molitve vnovič odkrivati svetopisemske temelje in cerkvene izkušnje, ki so pripravljale pot omenjenega koncila in vplivale na njegove odločitve.

Svetopisemski odlomek

Pod tem zornim kotom je bilo izbrano tudi biblično besedilo (Jn 11,17-27) in še posebej Jezusovo vprašanje »Veruješ to?« (v. 26). Gre za razgovor med Jezusom in Marto med njegovim obiskom v

hiši Marte in Marije v Betaniji, potem ko je umrl njun brat Lazar. Na začetku poglavja evangelist Janez pripoveduje, da je Jezus ljubil Marto, Marijo in Lazarja (v. 5). Ko izve, da je Lazar hudo bolan, zagotovi, da »ta bolezen ni za smrt, ampak v Božjo slavo, da bo po njej poveličan Božji Sin« (v. 4). Jezus še dva dni ostane v kraju, kjer je bil. Odpravil se je v Betanijo, čeprav so ga opozorili na nevarnost, da bi ga Judje utegnili kamnati (v. 8). Ob njegovem prihodu je bil Lazar že štiri dni v grobu (v. 17). Martine besede izražajo razočaranje, ker je tako pozno prišel, v podtonu morda tudi očitek: »Gospod, ko bi bil ti tukaj, moj brat ne bi umrl« (v. 21). A takoj sledi njena izpoved vere v Jezusovo rešilno moč: »A tudi zdaj vem, da ti bo Bog dal, kar koli ga poprosiš« (v. 22). Ko ji Jezus zagotovi, da bo njen brat vstal (v. 23), Marta izpove svojo globoko vero: »Vem, da bo vstal ob vstajenju poslednji dan« (v. 24). Jezus jo vodi še korak naprej in razglasi svojo oblast nad življenjem in smrtjo ter razkrije, kdo je – Mesija: »Jaz sem vstajenje in življenje. Kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre; in vsak, kdor živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl« (v. 25-26). Po tej presenetljivi trditvi Jezus zastavi Marti neposredno in globoko osebno vprašanje: »Veruješ to?« (v. 26).

Prvi kristjani niso mogli ostati brezbrizni ali nedejavni spričo teh Jezusovih besed, ki so se dotikale njihovih src in jih presojale. Vneto so si prizadevali, da bi razumljivo odgovorili na Jezusovo vprašanje: »Veruješ to?« Podobno so tudi koncilski očetje v Niceji iskali prave besede, da bi vanje zajeli celotno skrivnost Gospodovega učlovečenja, trpljenja, smrti in vstajenja. Prav tako smo vsi današnji kristjani, ki pričakujemo Jezusov vnovični prihod, povabljeni, da skupaj izpričujemo to vero v vstajenje, ki je za nas izvir upanja in veselja, ki ga moramo podeliti z vsemi ljudstvi.

Bogoslužje Božje besede

Jedro ekumenskega opravila Božje besede bosta v tem letu, v katerem se spominjamo obletnice nicejskega koncila, vera in izpoved vere (credo). Pri tem gre tako za osebno kot skupno (občestveno) vero, saj hkrati velja: »Verujem« in »Verujemo«. Naša molitev se

navdihuje ob bibličnem odlomku, ki vsebuje zahtevno vprašanje: »Veruješ to?« To besedilo bomo prebrali že na začetku opravila v obliki dialoga med tremi bralci in navzočimi verniki. Uvodni predstavitvi prvega vesoljnega cerkvenega zbora sledi uvodna molitev, ki se navdihuje ob sv. Klemenu Rimskem (35-99 po Kr.) in uvaja berili iz Stare in Nove zaveze.

Po nagovoru (homiliji) se nadaljuje dialog med tremi bralci in občestvom in spominja na razgovor med Jezusom in Marto. Udeleženci so povabljeni, da praznujejo svojo skupno vero. Vsak prejme prižgano svečo, ki je znamenje luči vstalega Kristusa, in njen plamen posreduje naprej z besedami: »Kristusova luč.« (Podobno poteka slavlje luči ob začetku katoliške velikonočne vigilije.) Nato navzoči skupaj molijo nicejsko (mašno) vero. Goreče sveče bomo postavili v posebno posodo, kjer bodo gorele skupaj in nas spominjale na to, da smo kristjani poklicani k edinosti.

Prošnje in zahvale se naslanjajo na spise cerkvenih očetov iz obdobja med 2. in 8. stoletjem. Vabijo nas, da rastemo v veri in skupaj sredi sveta izpovedujemo vero v Boga Očeta, Sina in Svetega Duha. Nato vsi zmolimo očenaš in prejmemo blagoslov, ki nas razpošilja v misijon.

Gradivo za posamezne dneve v Tednu molitve

Vsak dan tedna prinaša besedila za osebno in skupno molitev: berilo, psalm in evangelijski odlomek. Odlomki vabijo k premišljevanju osrednjih resnic veroizpovedi.

Besedila, ki so jih sestavili člani meniške skupnosti Bose, ne prinašajo nagovora oz. premišljevanja Božje besede, ampak kratke odlomke iz spisov cerkvenih očetov (to so ugledni krščanski pisci prvih stoletij). Nekatere lažje odlomke smo vključili v nagovore, večinoma pa gre za teološko zahtevnejša besedila, ki so primerna za osebni študij.

PRVI DAN (sobota, 18. januarja):

VERUJEM V ENEGA BOGA, OČETA VSEMOGOČNEGA...

Berilo: Bog, spomni se nas (Iz 63,15-17).

Berilo iz Knjige preroka Izaija.

Ozri se iz nebes in poglej iz svojega svetega in veličastnega bivališča: kje sta tvoja gorečnost in tvoja moč?

Utrip tvojega srca in tvoje usmiljenje sta se zaustavila pred menoj. Saj si ti naš oče, kajti Abraham nas ne pozna in Izrael nas ne razloči.

Ti, GOSPOD, si naš oče, Naš odkupitelj iz davnine ti je ime. Zakaj si dopustil, GOSPOD, da smo zašli s tvojih poti, zakaj si nam zakrknil srce, da se te ne bojimo? Vrne se zaradi svojih služabnikov, zaradi rodov, ki so tvoja dediščina.

Spev z odpevom - Ps 139: Pred vsepričujočim in vsevednim Bogom

*Odpev: **Vsa moja pota poznaš, Gospod.***

GOSPOD, preiskal si me in me poznaš do kraja;
zame več, ko sedem ali ko vstanem,
od daleč si dojel vse moje misli.
Opazuješ mojo hojo in moj počitek,
vsa moja pota si preveril. *Odpev.*

Zares, ti si ustvaril moje ledvice,
me stkal v materinem telesu.

Preišči me, o Bog, moje srce naj ti bo znano,
preizkusi me in spoznaj moje misli!

Vodi me po poti večnosti. *Odpev.*

Aleluja. Oče, daj, da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bo svet veroval, da si me ti poslal. Aleluja.

Evangelij: Kristus je prišel klicat grešnike (Mr 2,13-17)

Iz svetega evangelija po Marku.

Tisti čas je Jezus spet šel k jezeru. Vse ljudstvo je prihajalo k njemu in jih je učil. Mimo gredoč je zagledal Levija, Alfejevega sina, ko je sedel pri mitnici, in mu rekel: »Hodi za menoj!« In vstal je ter šel za njim.

Ko je bil pa Jezus v njegovi hiši pri mizi, je z njim in njegovimi učenci obedovalo mnogo cestninarjev in grešnikov, kajti mnogo jih je bilo, ki so hodili za njim. Ko so pismouki izmed farizejev videli, da je z grešniki in cestninarji, so govorili njegovim učencem: »Kako da je s cestninarji in grešniki?« Ko Jezus to sliši, jim reče: »Zdravnika ne potrebujejo zdravi, ampak bolni. Nisem prišel klicat pravičnih, ampak grešnike.«

NAGOVOR

»Verovati v Kristusa pomeni hoteti edinost,« je zapisal sveti papež Janez Pavel II., ki je odšel od nas pred dvajsetimi leti. »Hoteti edinost« pa pomeni moliti in delati za ta veliki cilj. Zato tudi letos obhajamo Teden molitve za edinost, kakor je naša navada vse od leta 1968, torej že 57 let.

V letu 2025 kristjani obhajamo 1.700. obletnico prvega vesoljnega cerkvenega zbora (koncila), ki se je sestal leta 325 v Niceji blizu Carigrada. Takrat so prvič zapisali povzetek tega, kar kristjani verujemo, določili so veroizpoved, ki jo poznamo kot mašno vero. Gre za povzetek naše vere, za svetinjo, za našo skupno dediščino. V teh dneh jo želimo skupaj izpovedovati, o njej premišljevat in se Bogu zanj zahvaliti.

Ko ob nedeljah molimo mašno vero, se nam dogaja podobno kot pri molitvi očenaša: iz te molitve smo napravili nekaj vsakdanjega. Izgubili smo čut za neizmerno skrivnost, ki je skrita za temi besedami. Spet jo moramo iztrgati iz navajenosti in pustiti, da njena lepota zasveti v nas. Ko izgovorimo ali zaslišimo prve besede veroizpovedi, bi morali vzdrhteti in se zdrzniti.

Kako pomemben je že prvi stavek, izpoved vere »v enega Boga, Očeta vsemogočnega«. Kako slovesno te besede zazvenijo v kakšni Haydnovi ali Mozartovi maši: »Credo in unum Deum...« Poiimenovanje Boga za Očeta sloni na Jezusovih besedah, na njegovi molitvi, ki jo vedno začenja z besedico Aba: *Zahvaljujem se ti, Oče ... Da, Oče ... Sveti Oče ... Oče, v tvoje roke ...* »Aba« - to je glas samega Jezusa, zato je ta besedica živa relikvija. Kristjani si je niso upali niti prevesti v grščino in latinščino, ampak so jo ohranili v njeni aramejski obliki: Aba. Uporablja jo tudi sveti Pavel, ki pravi, da je »Bog poslal v naša srca Duha svojega Sina, ki vpije: 'Aba, Oče!'«

Bog je Oče, a je hkrati tudi Mati, ne pa kakšen tiran, zanj smo ljudje vedno njegovi ljubljene otroci, je v svoji razlagi očenaša rekel papež Frančišek. Beseda »Oče« povzema v sebi vso Jezusovo zavest o tem, da je edini Sin tega Očeta. Sedaj to podobo in to zavest izroča nam: starejši Sin mlajšim sinovom, edinorojeni Sin posinovljencem, da lahko izražamo prav isto otroško občutje. Novost, ki jo je prinesel Jezus, je v tem, da je Bog dan za očeta nam ljudem, čeprav je ostal to, kar je: Najvišji, Sveti, Vsemogočni. Vsa njegova moč se sklanja k nam in nam postaja dostopna, ko se spušča na našo raven. Uresničuje se preroška beseda Boga pri preroku Ozeju: *»Bil sem jim kakor tisti, ki si vzdigujejo otroka k licu«*.

Ko torej izpovedujemo vero v Boga Očeta vsemogočnega ali ko molimo očenaš, smo podobni človeku, ki se vrže v naročje Boga. Tako je storil Frančišek Asiški, ko je zapuščal svet in je vzkliknil: »Odslej želim govoriti samo to: Oče naš, ki si v nebesih!«

Ali ne doživljamo vedno znova očetovske skrbi za nas in njegovega materinskega sočutja? Vera, da imamo v nebesih Očeta, zahteva, da vsakega človeka priznavamo in sprejemamo kot Božjega otroka. Besedica »Oče« in še posebej »Oče naš« označuje novo, prirčno, otroško razmerje do Boga, ki je »moj Oče« in »vaš Oče«. To molitev molimo vsi kristjani, ki pripadamo različnim cerkvam, zato je klic k edinosti, saj nikogar ne izključuje.

PROŠNJE IN ZAHVALE

S prošnjami in zahvalami se obrnimo na nebeškega Očeta in mu vzklikajmo:

Bog bodi hvaljen in slavljen.

Hvalimo te, Gospod, Oče luči, od tebe prihaja vse dobro in vsak dober dar.

Bog bodi hvaljen in slavljen.

Ustvaril si svet in vse, kar ga napolnjuje, ti si Gospod neba in zemlje. Umrljivim ljudem daješ življenje, dihanje in vse.

Bog bodi hvaljen in slavljen.

Ustvaril si vsa bitja na zemlji, določil si jim ritem časa in določil meje. V človekovo srce si položil hrepenenje po večnosti.

Bog bodi hvaljen in slavljen.

Nebeški Oče, v svoji dobroti nam v Postavi in Prerokih kažeš pot življenja, kot usmiljeni Oče pa nam v Jezusu, svojem Sinu označjaš veselo vest o Božjem kraljestvu.

Bog bodi hvaljen in slavljen.

Bog vse tolažbe, pokliči nas, da ti sledimo in naj občudujemo delo tvojih rok.

Bog bodi hvaljen in slavljen.

Molimo. Oče usmiljenja, utrdi nas v veri in nas zedini v tvoji ljubezni, da bomo drug v drugem videli in prepoznali tvoje otroke in se združili v eno. Zahvaljujemo se ti po Jezusu Kristusu, tvojem edinorojenem Sinu v občestvu Svetega Duha.

Vsi: Amen.

DRUGI DAN (nedelja, 19. januarja):

VERUJEM ... V STVARNIKA NEBES IN ZEMLJE

Berilo: Bog ustvari vesolje (1 Mz 1,1-5).

Berilo iz Prve Mojzesove knjige.

V začetku je Bog ustvaril nebo in zemljo. Zemlja pa je bila pusta in prazna, tema se je razprostirala nad globinami in duh Božji je vel nad vodami.

Bog je rekel: »Bodi svetloba!« In nastala je svetloba. Bog je videl, da je svetloba dobra. In Bog je ločil svetlobo od teme. In Bog je svetlobo imenoval dan, temo pa je imenoval noč. In bil je večer in bilo je jutro, prvi dan.

Spev z odpevom – Ps 148: Hvalnica vesolja

Odpev: Vse, kar biva, naj hvali Gospoda.

Hvalite Gospoda v nebesih,
hvalite ga na višavah!
Hvalita ga, sonce in luna,
hvalite ga, vse svetle zvezde! *Odpev.*

Hvalite ga, gore in vsi griči,
sadno drevje in vse cedre;
zveri in vsa živina,
laznina in krilate ptice. *Odpev.*

Hvalite ga, kralji zemlje in vsa ljudstva,
knezi in vsi vladarji na zemlji;
mladeniči in mladenke,
starčki in dečki! *Odpev.*

Naj hvalijo ime GOSPODOVO,
kajti le njegovo ime je vzvišeno,
njegovo veličastvo presega nebo in zemljo.

Dvignil je rog zmagoslavja svojemu ljudstvu.
 To je hvalnica za vse njegove zveste,
 za Izraelove sinove, za ljudstvo, ki mu je blizu. *Odpev.*

Aleluja. Oče, daj, da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bo svet veroval, da si me ti poslal. Aleluja.

Evangelij: Jezusov prvi čudež (Jn 2,1-11).

Iz svetega evangelija po Janezu.

Tisti čas je bila svatba v Kani Galilejski in Jezusova mati je bila tam. Na svatbo so bili povabljeni tudi Jezus in njegovi učenci. Ko je vino pošlo, je rekla Jezusu njegova mati: »Vina nimajo.« In Jezus ji je dejal: »Kaj hočeš od mene, žena? Moja ura še ni prišla.« Njegova mati je rekla strežnikom: »Kar koli vam reče, storite.«

Tam pa je stalo šest kamnitih vrčev, pripravljenih za judovsko očiščevanje; držali so po dve ali tri mere. Jezus jim je rekel: »Napolnite vrče z vodo!« In napolnili so jih do vrha. Nato jim je rekel: »Zajemite zdaj in nesite starešini!« In nesli so mu. Ko je starešina pokusil vodo, ki je postala vino, in ni vedel, od kod je, strežniki, ki so zajeli vodo, pa so vedeli –, je poklical ženina in mu rekel: »Vsakdo postreže najprej z dobrim vinom, in ko se ljudje napijejo, s slabšim; ti pa si dobro vino prihranil do zdaj.« Tako je Jezus v galilejski Kani naredil prvo od znamenj in razodel svoje veličastvo in njegovi učenci so verovali vanj.

NAGOVOR

Veroizpoved označuje vsemogočnega Boga Očeta kot »stvarnika nebes in zemlje, vidnih in nevidnih stvari«. Stvarjenje sveta in človeka je začetek zgodovine odrešenja, prvo pričevanje Božje vsemogočne ljubezni in modrosti. To je prvo naznanilo »dobrohotnega načrta«, ki dosega svoj cilj in vrhunec v Kristusu.

Nauk Svetega pisma o stvarjenju je bistvenega pomena. Daje odgovor krščanske vere na vprašanje izvora - Odkod prihajamo? - in cilja - Kam gremo? Kateri je naš cilj? To so odločilna vprašanja.

Prisluhnimo najprej nekaterim mislim cerkvenih očetov, ki so razmišljali o stvarjenju sveta. Teofil iz Antiohije iz 2. stoletja piše: »Človeške oči Boga ne morejo videti, prepoznavamo pa ga preko njegove previdnosti in njegovih del. Kdor stoji na obali in opazuje veliko ladjo, ki pluje v pristanišče, ve, da je na krovu ladje kapitan, ki ladjo krmari. Podobno mi prepoznavamo Boga kot krmarja celega vesoljstva, čeprav ga človeške oči ne vidijo, saj je nedojemljiv.«

Izak iz Niniv piše takole: »Prva knjiga, ki jo je Bog izročil razumnim bitjem, da jo berejo, so ustvarjene reči. Pouk preko pisane besede je dodal šele po človekovem grehu.«

Lepo misel ima tudi Gregor Veliki iz 6. stoletja, ki piše: »Ker je bilo vse ustvarjeno iz nič, bi se vse spet pogreznilo v nič, če ne bi Stvarnik s svojo roko držal v bivanju vseh stvari.«

Prva izkušnja, ki jo je doživel Izrael s svojim Bogom, je bila, da je Bog s svojo vzvišeno močjo skrbel za to ljudstvo: Bog je bil rešenik. Šele polagoma je ljudstvo spoznalo in doživelo, da je vse izšlo iz roke tega odrešujočega Boga: Bog je stvarnik, kot ga tudi sijajno kaže pripoved o stvarjenju v prvem poglavju prve Mojze-sove knjige.

Čim bolj odkrivamo lepoto in modrost, ki je skrita v stvareh, tem bogatejši je naš pojem o Bogu. Zvezdne meglice in svetlobna leta, bakterije in jedrski delci, globine duše in življenjski procesi, ki jih odkrivamo, vse to širi našo predstavo o nedoumljivi ustvarjalni moči Boga in nam daje na novo videti Božji sijaj. Tako bolje čutimo resnico, da Bog sveta ni samo ustvaril, ampak ga nenehno ustvarja. Slišali smo sv. Gregorja Velikega, ki pravi, da »bi se vse spet pogreznilo v nič, če ne bi Stvarnik s svojo roko držal v bivanju vseh stvari.« Če bi Bog svojo stvariteljsko moč samo za trenutek odtegnil, bi ne bilo prav ničesar več.

Veselimo se, da je ostala veroizpoved, ki jo je določil prvi koncil pred 1.700 leti, skupna kristjanom različnih cerkva. O njej letos premišljujemo in se zanjo Bogu zahvaljujemo. V njej je izražen povzetek naše skupne krščanske vere, ki je še vedno živa in rodo-

vitna. Vzljubimo jo in bodimo ponosni nanjo, saj je naša skupna dediščina.

PROŠNJE IN ZAHVALE

S prošnjo in hvalnico se obrnimo na nebeškega Očeta in mu vzklikajmo:

Hvaljen Gospod, naš Bog.

Hvalimo te in se ti zahvaljujemo, Gospod, Bog večne ljubezni, za vse dokaze tvoje ljubezni in usmiljenja do vsega, kar si ustvaril.

Hvaljen Gospod, naš Bog.

Vse si ustvaril in razglasil vse stvari za dobre, ker v njih prebiva tvoj Duh. Vse pripadajo tebi, Gospod, ki ljubiš življenje.

Hvaljen Gospod, naš Bog.

Gospod, oznanjamo tvojo slavo, ki jo vidimo v neizmernem prostoru veselja in v najmanjšem semenu življenja. Hvala ti za delo tvojih rok in za stvarjenje vseh bitij.

Hvaljen Gospod, naš Bog.

Zahvaljen bodi, Gospod, za zrak, ki omogoča življenje. Zahvaljen za zemljo, ki nas hrani. Zahvaljen za vodo, ki nas odžaja. Zahvaljen za ogenj, ki nas ogreje.

Hvaljen Gospod, naš Bog.

Povzemamo glas vsega stvarstva, vse bolečine in vse veselje, slavimo te in se ti zahvaljujemo. Gospod, ti si ustvaril vse stvari. Ne-koč jih boš preobrazil in jih oblekel s svojim veličastvom.

Hvaljen Gospod, naš Bog.

Molimo. Gospod Bog, Oče luči, utrdi naša srca v pričakovanju in upanju, medtem ko si prizadevamo za edinost in skupaj iščemo sozvočje s stvarstvom. Daj, da bomo kot prižgane svetilke, dokler ne pride tvoj Sin v slavi z vsemi svetniki v svojem večnem kraljestvu. Zahvaljen bodi sedaj in vedno in na vse veke.

Vsi: Amen.

TRETJI DAN (ponedeljek, 20. januarja):

**VERUJEM V ENEGA GOSPODA JEZUSA KRISTUSA, ...
KI SE JE UTELESIL**

Berilo: Obljuba o obnovi Jeruzalema in Judeje (Jer 33,14-16).

Berilo iz Knjige preroka Jeremija.

Glej, pridejo dnevi, govori GOSPOD, ko izpolnim obljubo, ki sem jo dal Izraelovi in Judovi hiši. Tiste dni in tisti čas storim, da požene Davidu mladika pravičnosti; delala bo prav in pravično v deželi. Tiste dni bo Juda rešen in Jeruzalem bo prebival na varnem. Takole pa jo bodo imenovali: »GOSPOD, naša pravičnost.«

Spev z odpevom - Ps 72: Kralj miru in njegovo kraljestvo

***Odpev:* V njem bodo blagoslovljeni vsi rodovi.**

O Bog, daj kralju svojo razsodnost,
svojo pravičnost kraljevemu sinu.
V njegovih dneh bosta cvetela pravičnost
in veliki mir, dokler ne ugasne luna. *Odpev.*

Kajti ubogega, ki kliče na pomoč, bo rešil,
nesrečnega, ki nima pomočnika.
V deželi bo obilje žita,
valovilo bo do vrha gorovja. *Odpev.*

Njegovo ime bo ostalo na veke,
širilo se bo, koder bo sijalo sonce.
V njem bodo blagoslovljeni vsi rodovi,
vsi narodi ga bodo blagrovali. *Odpev.*

Aleluja. Beseda je postala meso in se naselila med nami. Videli smo njeno veličastvo. Aleluja.

Evangelij: Beseda se je učlovečila (Jn 1,1-14).

Iz svetega evangelija po Janezu.

V začetku je bila Beseda in Beseda je bila pri Bogu in Beseda je bila Bog. Ta je bila v začetku pri Bogu. Vse je nastalo po njej in brez nje ni nastalo nič, kar je nastalo. V njej je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi. In luč sveti v temi, a tema je ni sprejela. Bil je človek, ki ga je poslal Bog; ime mu je bilo Janez. Prišel je zavoljo pričevanja, da bi pričeval o luči, da bi po njem vsi sprejeli vero. Ni bil on luč, ampak pričeval naj bi o luči. Resnična luč, ki razsvetljuje vsakega človeka, je prihajala na svet. Beseda je bila na svetu in svet je po njej nastal, a svet je ni spoznal. V svojo lastnino je prišla, toda njeni je niso sprejeli. Tistim pa, ki so jo sprejeli, je dala moč, da postanejo Božji otroci, vsem, ki verujejo v njeno ime in se niso rodili iz krvi ne iz volje mesa ne iz volje moža, ampak iz Boga.

In Beseda je postala meso in se naselila med nami. Videli smo njeno veličastvo, veličastvo, ki ga ima od Očeta kot edinorojeni Sin, polna milosti in resnice.

NAGOVOR

Učlovečenje pomeni, da si je Božji Sin, večna Beseda, Podoba Boga Očeta, privzel človeško naravo. Ne da bi izgubil Božjo naravo, je sprejel človeško naravo. Sveti Pavel pravi: »Čeprav je bil v podobi Boga, ...je sam sebe izpraznil tako, da je prevzel podobo služabnika in postal podoben ljudem.« Vera v resnično učlovečenje Božjega Sina je razločilno znamenje krščanske vere in veselo prepričanje Cerkve prav od njenega začetka.

Jezus Kristus ni nerazločena mešanica božjega in človeškega. Postal je resnično človek in ostal resnično Bog. On je pravi Bog in pravi človek. To versko resnico je Cerkev branila v prvih stoletjih nasproti krivoverstom, ki so jo pačile.

O tej skrivnosti so razmišljali vsi veliki cerkveni očetje in duhovni pisatelji. Navedli bomo enega od duhovnih pisateljev

armenske cerkve iz 13. stoletja. Takole razlaga skrivnost Božjega učlovečenja:

»Bog si je z učlovečenjem privzel vse človeške težnje, razen greha. On, ki hrani vsa živa bitja, je sam hotel trpeti lakoto. On, ki daje vodo življenja vsem verujočim, je hotel trpeti žejo. On, ki daje počitek utrujenim, je občutil utrujenost. V čolnu je spal On, ki je vedno buden in varuje Izrael. On, ki briše solze z vseh objokanih oči, je tudi sam jokal... On, ki ne more trpeti, je sprejel naše trpljivo telo, da bi mogel v tem telesu trpeti. On, ki je nesmrten, si je privzel umrljivo telo, da bi nas osvobodil vsake krivde.«

Prisluhnimo še mislim o učlovečenju izpod peresa sirskega in grškega teologa: »Bog se je pojavil na zemlji, hkrati pa se je naša človeška narava dvignila v nebesa. Ko se je Bog spustil do nas, je zemlja postala nebesa in ko se je Sin, ki je eden od nas, dvignil v nebo, so nebesa postala zemlja.«

»Jezus je trpel, da bi za človeka pripravil netrpljivost. Spustil se je k nam, da bi nas dvignil k sebi. Hotel se je roditi, da bi vzljubili Njega, ki je nerojen. Spustil se je med pokvarljive stvari, da bi jih oblekel v nepokvarljivost. Postal je slaboten za nas, da bi mi vstali v moči. Spustil se je v kraj mrtvih, da bi jim prinesel življenje in nam podaril nesmrtnost. Postal je človek, da bi mi živeli in da smrt ne bi več vladala nad nami.«

PROŠNJE IN ZAHVALE

Jezus, Beseda Božja, učlovečil si se in se naselil med nami. Z nami si delil človeško usodo in umrl, kakor moramo umreti tudi mi. Vzklikamo ti:

Slava ti, Kristus, Božji in Marijin Sin.

Davidov Sin, pravični in preroki so te pričakovali, ubogim si prinesel veselo vest in oznanil si čas Gospodove milosti.

Slava ti, Kristus, Božji in Marijin Sin.

Prišel si, da streš verige jarma, da vsem deliš dobrote in vsem odpreš pot, ki vodi do Boga.

Slava ti, Kristus, Božji in Marijin Sin.

Prišel si v ta krhki in revni svet, s svojo ponižnostjo si zmedel močne, k sebi pa si pritegnil utrujene in stiskane.

Slava ti, Kristus, Božji in Marijin Sin.

Ti si Božje Jagnje in naš Pastir, Božji služabnik in naš Gospod, za nas si postal greh, naš Odrešenik.

Slava ti, Kristus, Božji in Marijin Sin.

Molimo. Gospod Bog, naš Oče, usmeri naš pogled nate, da bomo zapustili temo in se napotili k svetlobi tvojega obličja, ki se nam je razodelo v Jezusu, tvojem Sinu in našem Bratu, ki živi in kraljuje s teboj in s Svetim Duhom zdaj in na veke.

Vsi: Amen.

ČETRTI DAN (torek, 21. januarja):

**BIL JE TUDI KRIŽAN ZA NAS ... UMRL JE IN BIL
V GROB POLOŽEN... TRETJI DAN JE
OD MRTVIH VSTAL**

Berilo: Bil je pokoren vse do smrti na križu (Flp 2,5-11).

Berilo iz Pisma apostola Pavla Filipljanom.

Bratje in sestre. To mislite v sebi, kar je tudi v Kristusu Jezusu. Čeprav je bil namreč v podobi Boga, se ni ljubosumno oklepal svoje enakosti z Bogom, ampak je sam sebe izpraznil tako, da je prevzel podobo služabnika in postal podoben ljudem. Po zunanjo-
sti je bil kakor človek in je sam sebe ponižal tako, da je postal po-
koren vse do smrti, in sicer smrti na križu.

Zato ga je Bog povzdignil nad vse in mu podaril ime, ki je nad vsakim imenom, da se v Jezusovem imenu pripogne vsako koleno bitij v nebesih, na zemlji in pod zemljo in da vsak jezik izpove, da je Jezus Kristus Gospod, v slavo Boga Očeta.

Spev z odpevom - Ps 16: Delež pri Bogu

Odpev: Gospod, ti imaš v rokah mojo usodo.

GOSPOD, ti si delež moje dediščine in moja čaša,
ti imaš v rokah mojo usodo.

Slavim GOSPODA, ki mi svetuje,
tudi ponoči me moje srce opominja. *Odpev.*

Kajti moje duše ne boš prepustil podzemlju,
svojemu zvestemu ne boš dal videti trohnobe.
Daješ mi spoznati pot življenja;
polnost veselja je pred tvojim obličjem,
večne radosti na tvoji desnici. *Odpev.*

Aleluja. V Jezusovem imenu naj se pripogne vsako koleno bitij v nebesih, na zemlji in pod zemljo. Aleluja.

Evangelij: Sobotni počitek je zaradi človeka (Mr 2,23-28).

Iz svetega evangelija po Marku.

Zgodilo se je, ko je Jezus v soboto šel skozi setve, da so njegovi učenci spotoma začeli smukati klasje. Farizeji so mu govorili: »Glej, kaj delajo v soboto! To ni dovoljeno.« Rekel jim je: »Ali niste nikoli brali, kaj je storil David, ko je prišel v stisko in je bil lačen sam in kateri so bili z njim; kako je ob času velikega duhovnika Abjatarja stopil v Božjo hišo in jedel posvečene hlebe, katerih ni bilo dovoljeno jesti drugim kakor duhovnikom, in jih dal tudi tistim, ki so bili z njim?« Rekel jim je: »Sobota je ustvarjena zaradi človeka in ne človek zaradi sobote. Zato je Sin človekov gospod tudi sobote.«

NAGOVOR

V tednu molitve za edinost letos razmišljamo o resnicah, ki jih izpovedujemo v mašni veri. Imenujemo jo tudi nicejska veroizpoved, saj so jo razglasili škofje na prvem koncilu v Niceji blizu Carigrada leta 325. Od tega dogodka torej mineva 1.700 let. Vesoljni cerkveni zbor v Niceji je tudi določil, kako naj se izračunava datum praznovanja velike noči, namreč na nedeljo po prvi pomladanski polni luni. Že takrat so namreč obstajale različne prakse. Kasneje se je ta praznik začel na Vzhodu in Zahodu obhajati na različne datume. Pravoslavna velika noč je navadno en teden kasneje kakor pri nas, včasih pa tudi štiri ali pet tednov kasneje. Izjemoma pa datum sovpada. Vzhodne cerkve se držijo starega ali julijanskega koledarja, zahodne pa od 16. stoletja naprej prenovljenega, gregorijanskega.

Po srečnem naključju pa bomo ravno letos, ko katoličani obhajamo sveto leto, vsi kristjani pa 1.700. obletnico prvega koncila,

doživeli, da bodo Cerkve na Vzhodu in Zahodu praznovale največji krščanski praznik hkrati in sicer na nedeljo 20. aprila.

Željo, da bi to postala stalna praksa, je že večkrat izrazil papež Frančišek. Prizadeva si, da bi skupna velika noč ne bila le izjema, ampak naj bi postala pravilo in norma. Predlaga, da bi ta skupni stalni datum bila druga nedelja v aprilu.

»Velika noč ni dogodek, ki bi bil sad naše pobude ali zadeva koledarja,« razmišlja Frančišek. »Velikonočni dogodki so se zgodili, ker »je Bog svet tako ljubil, da je dal svojega edinorojenega Sina, da bi se nihče, kdor vanj veruje, ne pogubil, ampak bi imel večno življenje.« Ne pozabimo, da je Bog naredil prvi korak. Ne zapirajmo se v naše sheme, v naše načrte in koledarje. Velika noč ni »naša«, temveč je Kristusova!, poudarja papež.

Podobne želje je izrazil tudi carigrajski patriarh Bartolomej I. v Istanbulu. Tudi on si želi, »da bi skupno obhajanje velike noči 2025 ne bilo le posrečeno sovpadanje in naključen dogodek, ampak začetek določitve skupnega datuma. Na obeh straneh, to je znotraj vzhodnega in zahodnega krščanstva, je dobra volja za to. Ločeno obhajanje velike noči, tega edinstvenega dogodka vstajenja edinega Gospoda, je pohujšanje in spotika za svet.« Podobno odprtost za to so izrazili tudi drugi predstavniki vzhodnih cerkva, npr. koptski patriarh.

Razlika se dotika jedra krščanske vere, to je Jezusovega vstajenja. Zakaj je še toliko nasprotij med kristjani? Mar nimamo istega Jezusa, ki je umrl in vstal za nas? Skrajni čas je, da kristjani skupaj pričujemo za veselje vstajenja. »Verovati v Kristusa pomeni želeti edinost«, je zapisal Janez Pavel II. Pobuda za skupno veliko noč je korak naproti edinosti, za katero molimo.

PROŠNJE IN ZAHVALE

Tvojo smrt oznanjamo, Gospod Jezus, in tvoje vstajenje slavimo in ti vzklikamo:

Slava in hvala ti, o Bog.

Hvaljen si, Gospod, Prvorojenec vsega stvarstva, okronan s slavo in častjo.

Slava in hvala ti, o Bog.

V tvojem imenu se pripogne vsako koleno v nebesih, na zemlji in pod zemljo in vsak jezik prizna, da si ti Gospod.

Slava in hvala ti, o Bog.

Veselim se in ti pojemo hvalnice, Kristus, ljubljeni Očetov Sin, od mrtvih Vstali, ki nas kličeš, da bi živeli v tebi.

Slava in hvala ti, o Bog.

Molimo te, slavimo te, ker si Kralj kraljev in Gospod gospodov. Odprl si nam nebeško kraljestvo.

Slava in hvala ti, o Bog.

Zahvaljujemo se ti in slavimo tvoje ime. Ti si vedno z nami, vse do konca časov.

Slava in hvala ti, o Bog.

Molimo. Gospod, naš Bog. Poveličal si svojega Sina Jezusa in nas osvobodil smrti. Po njegovem vstajenju predrami naša počasna srca, razsvetli vse, ki te iščejo in daj, da živi Jezus Kristus, ki je Zvezda danica, zasiže nad nami. On je Gospod na vekov veke. Vsi: Amen.

PETI DAN (sreda, 22. januarja):

**VERUJEMO ... V SVETEGA DUHA,
GOSPODA, KI OŽIVLJA**

Berilo: Obljuba narodne in duhovne prenove (Ezk 36,24-28).

Berilo iz Knjige preroka Ezekielja.

Tako govori GOSPOD: »Vzamem vas izmed narodov, vas zberem iz vseh dežel in vas spet pripeljem v vašo deželo. Pokropim vas s čisto vodo, da boste očiščeni. Vseh vaših nečistosti in vseh vaših malikov vas očistim. Dam vam novo srce in novega duha denem v vašo notranjost. Odstranim kamnito srce iz vašega telesa in vam dam meseno srce. Svojega duha denem v vašo notranjost in storim, da se boste ravnali po mojih zakonih, se držali mojih odlokov in jih izpolnjevali. Prebivali boste v deželi, ki sem jo dal vašim očetom, in boste moje ljudstvo in jaz bom vaš Bog. Vseh vaših nečistosti vas bom rešil.«

Spev z odpevom - Ps 104: Hvalospev Stvarniku

Odpev: Pošlji svojega Duha in prenovi obličje zemlje.

O Gospod, kako številna so tvoja dela,
vsa si naredil z modrostjo,
zemlja je polna bitij, ki si jih ustvaril.
Prostrano morje široko izteza svoje roke,
tam mrgoli živih bitij brez števila,
majhnih in velikih živali. *Odpev.*

Vsi pričakujejo od tebe,
da jim daš hrano ob pravem času.
Ko jim jo daješ, jemljejo,
ko odpreš svojo roko, se z dobrinami nasitijo. *Odpev.*

Ko skriješ svoje obličje, se prestrašijo,
ko jim vzameš dih, preminejo
in se v svoj prah povrnejo. *Odpev.*

Pel bom Gospodu, dokler bom živel,
igral bom svojemu Bogu, dokler bom bival.
Naj mu bo prijetna moja pesem,
veselil se bom v GOSPODU. *Odpev.*

Aleluja. Pridi, Sveti Duh! Napolni srca svojih vernih in vžgi v njih ogenj svoje ljubezni! Aleluja.

Evangelij: Morate se roditi iz Duha (Jn 3,4-8).

Iz svetega evangelija po Janezu.

Jezus je rekel Nikodemu: »Resnično, resnično, povem ti: Če se kdo ne rodi od zgoraj, ne more videti Božjega kraljestva.« Nikodém mu je dejal: »Kako se more človek roditi, če je star? Mar more drugič v telo svoje matere in se roditi?« Jezus mu je odgovoril: »Resnično, resnično, povem ti: Če se kdo ne rodi iz vode in Duha, ne more priti v Božje kraljestvo. Kar je rojeno iz mesa, je meso, in kar je rojeno iz Duha, je duh. Ne čudi se, da sem ti rekel: Morate se roditi od zgoraj. Veter veje, koder hoče, njegov glas slišiš, pa ne veš, od kod prihaja in kam gre. Tako je z vsakim, ki je rojen iz Duha.«

NAGOVOR

Drugi vatikanski koncil opisuje Cerkev z besedami sv. Ciprijana kot »ljudstvo, zbrano v edinosti Očeta in Sina in Svetega Duha«. Vse tri Božje osebe so počelo njene edinosti, še posebej pa Sveti Duh, ki Cerkev »zedinja v občestvu in službi, jo prenavlja in vodi do popolne zedinjenosti z njenim Ženinom« (C 4). V poročilu o binkoštnem dogodku v Jeruzalemu beremo, kako Sveti Duh poskrbi za dvoje: da je Cerkev vesoljna, univerzalna, in da je edina, enotna. Usmerja jo navzven, da bi sprejela vase vse ljudi in vsa

ljudstva. Obenem jo zbira in vzpostavlja njeno notranjo edinost. Zedinjevalna moč Svetega Duha posebej pride do izraza na apostolskem zboru v Jeruzalemu okoli leta 51. Apostoli so morali sprejeti daljnosežno odločitev o tem, ali naj tudi spreobrnjencem iz poganstva naložijo nelahko Mojzesovo postavo, ki so jo spolnjevali Judje. Odgovor so našli po molitvi in posvetovanju in jo razglasili z besedami: »Sveti Duh je sklenil in mi z njim...,« namreč, da imajo spreobrnjenci neposreden dostop do krsta in do Kristusa.

Sveti Avguštin pojasnjuje vlogo tretje Božje osebe s podobo, ko pravi: »Kar je duša v človeškem telesu, to je Sveti Duh v Kristusovem telesu, ki je Cerkev.« Edinosti ne vzpostavlja nekako od zunaj, s priganjanjem, ampak je on sam »vez edinosti«.

Vsi si iskreno želimo edinosti. A zakaj jo je tako težko doseči? Saj vemo, tudi v zakonu, med člani iste družine je najtežje doseči in ohranjati edinost in slogo. Papež Frančišek odgovarja: »Edinost Cerkve in med osebami se ne dosega za pisalno ali konferenčno mizo, ampak v življenju. Težko jo je doseči zato, ker vsak hoče edinost po svojem kopitu, po svoji zamisli. Ne pomisli, da drugi razmišlja enako in prav tako hoče edinost po svoji zamisli. Edinost v življenju, edinost po zamisli Svetega Duha pa se vzpostavlja tedaj, ko skušamo postaviti v središče Boga, ne sami sebe. Tako je tudi z edinostjo kristjanov: dosegamo jo, če ne čakamo, da bi se nam drugi približali, nas dosegli tam, kjer smo, ampak če se vsi skupaj pomikamo naproti Kristusu. Zato prosimo Svetega Duha, da bi nas napravil za orodje edinosti in miru.«

PROŠNJE IN ZAHVALE

Sveti Duh, v hvaležnosti za to, da zedinjaš in pomlajaš Cerkev, ti kličemo:

Amen, amen! Aleluja!

Ti si Duh, ki je bil vdihnjen Adamu v raju in telo iz prsti je oživel.
Amen, amen! Aleluja!

Ti si Duh, ki nam ga je podaril Vstali Kristus in naši grehi so bili odpuščeni.

Amen, amen! Aleluja!

Ti si Duh, ki je prišel na binkošti in v njegovi moči je evangelij dosegel vse narode.

Amen, amen! Aleluja!

Ti si Duh, ki oživlja našo molitev. Pri njej nas podpira Božja ljubezen.

Amen, amen! Aleluja!

Ti si Božji Duh, ki oživlja mrtve. Grobovi se bodo odprli in mrtvi bodo vstali.

Amen, amen! Aleluja!

Molimo. Bog, naš Oče, ko si poslal svojega Sina na svet in nam podaril tvojega Duha svetosti in veselja, si nam razodel čudovito skrivnost svojega notranjega življenja. Veselimo se v Duhu, ki prenavlja obličje zemlje in nas vodi naproti edinosti. Izpovedujemo, da verujemo vate, edinega in trikrat svetega Boga, Očeta, Sina in Svetega Duha. Blagoslovljen bodi, Gospod, zdaj in na veke.
 Vsi: Amen.

ŠESTI DAN (četrtek, 23. januarja):

VERUJEM ... (V) CERKEV

Berilo: Opomin k edinosti (Ef 4,1-6).

Berilo iz Pisma apostola Pavla Efežanom.

Bratje in sestre. Jaz, jetnik v Gospodu, vas opominjam, da živite vredno klica, s katerim ste bili poklicani, v vsej ponižnosti, krotkosti in potrpežljivosti. V ljubezni prenašajte drug drugega. Prizadevajte si, da ohranite edinstvo Duha z vezjo miru: eno telo in en Duh, kakor ste tudi bili poklicani v enem upanju svoje poklicanosti. En Gospod, ena vera, en krst: en Bog in Oče vseh, nad vsemi in po vseh in v vseh.

Spev z odpevom - Ps 133: Blagoslov bratske sloge

Odpev: Gospod blagoslavlja bratsko slogo.

Glejte, kako je dobro in kako prijetno,
če bratje prebivajo skupaj.

Je kakor najboljše olje na glavi,
ki teče na brado, na Aronovo brado. *Odpev.*

Je kakor rosa s Hermona,
ki pada na sionske gore.

Kajti tja je GOSPOD poslal blagoslove,
življenje, ki traja na veke. *Odpev.*

Aleluja. En Gospod, ena vera, en krst: en Bog in Oče vseh, nad vsemi in po vseh in v vseh. Aleluja.

Evangelij: Jezus moli za edinost svojih učencev (Jn 17,20-24).

Iz svetega evangelija po Janezu.

Med zadnjo večerjo je Jezus povzdignil oči proti nebu in molil: »Oče, ne prosim samo za té, ampak tudi za tiste, ki bodo po njihovi besedi verovali vame: da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bi bili tudi oni v naju, da bo svet veroval, da si me ti poslal. In jaz sem jim dal veličastvo, ki si ga dal meni, da bi bili eno, kakor sva midva eno: jaz v njih in ti v meni, da bi bili popolnoma eno. Naj svet spozna, da si me ti poslal in da si jih ljubil, kakor si ljubil mene. Oče, hočem, naj bodo tudi ti, ki si mi jih dal, z menoj tam, kjer sem jaz, da bodo gledali moje veličastvo, ki si mi ga dal, ker si me ljubil pred začetkom sveta.«

NAGOVOR

V tednu molitve za edinost kristjanov razmišljamo o resnicah, ki jih izpovedujemo v nicejski veroizpovedi to je mašni veri. Današnji stavek se nanaša na Cerkev: »Verujem« - ali – »Verujemo v Cerkev«. Tako molimo v veroizpovedi, potem ko smo izpovedali vero v Očeta, Sina in Svetega Duha. Cerkev je namreč tesno povezana s tremi Božjimi osebami, je delo presvete Trojice in zato se v veroizpovedi tudi omenja.

Cerkev je predmet naše vere, spada k naši veri. To pomeni: kdor jo hoče spoznati, ni dovolj, da preuči njeno zgodovino, njene ustanove in sestavo, ampak mora gledati nanjo z očmi vere. Samo verujoči spozna, da v njej in po njej skozi zgodovino deluje Sveti Duh. Je eno od čudovitih del Svetega Duha. On ima v telesu Cerkve podobno vlogo kot duša v človeškem telesu.

Prvi teolog, ki je globoko razmišljal o Cerkvi, je bil sveti Pavel. Predstavil jo je v čudoviti prispodobni telesa: Kristus je Glava, mi smo udje ali deli, Sveti Duh je kakor njena duša, evharistija pa je njeno srce. Za Pavlom so o Cerkvi pisali cerkveni očetje, sveti teologi prvih stoletij. Opisovali so jo z mnogimi podobami iz narave.

Zelo pomenljiva je podoba Cerkve kot lune. Ta podoba kaže na odnos Cerkve do Kristusa. Luna svetlobe nima iz sebe, ampak kot zrcalo odseva svetlobo sonca. Tudi Cerkev sveti ljudem samo tako, da odseva Kristusovo svetlobo. Nima lastnega oznanila in odrešenja, ampak posreduje dalje, kar prejema od njega. Kakor luna osvetljuje noč s svojo blede svetlobo, podobno Cerkev spremlja naše korake skozi noč našega popotovanja po zemlji. Popotniki pričakujemo vzhod Sonca, to je Kristusov drugi prihod ob koncu časov.

Cerkvenim očetom je bila ljuba tudi podoba Cerkve kot ladje na morju sveta. Ladijski jambor spominja na križ. Cerkev pluje po nevarnem morju sveta v znamenju križa. Kristus je njen krmar, v odvisnosti od njega tudi Peter oziroma Petrov naslednik. Cerkev kot ladja je nova Noetova barka, ki sredi potopa tega sveta in časa nudi varnost in rešitev in je zato potrebna za zveličanje.

Prisluhnimo še sv. škofu Ciprijanu, ki je v 3. stoletju deloval v Severni Afriki. Takole piše o edinstvi Cerkve:

»Cerkev je ena sama, kakor je ena luč sonca, čeprav iz te luči sveti veliko žarkov. Cerkev je ena, kakor je enovito drevo, zakoreninjeno v zemlji, okoli sebe pa razteza številne veje. Tudi Cerkev, ki je osvetljena z Gospodovo lučjo, razliva svoje žarke po vsem svetu. Toda luč, ki se širi vsepovsod, ostaja enovita. Tudi telo Cerkve je nedeljivo, ker je en sam Duh, ki jo oživlja.«

PROŠNJE IN ZAHVALE

Jezus, kakor si ti prosil Očeta za našo edinost, tako se tudi mi obračamo nate in vzklikamo:

Gospod, usliši našo molitev.

Ob praznem grobu si ženam zaupal novico o tvojem vstajenju. Vse, ki oznanjajo evangelij, osvobodi vsakega strahu.

Gospod, usliši našo molitev.

Pridružil si se učencema na poti v Emavs in jima razlagal, kar piše o tebi v Postavi in Prerokih. Odpri nam um, da bomo razumeli Pisma.

Gospod, usliši našo molitev.

Ko si se prikazal prijateljem pri zaprtih vratih, si jim podaril svoj mir. Naj ohranimo tvoj mir v medsebojni ljubezni.

Gospod, usliši našo molitev.

Na obali jezera si postavil Petra za pastirja tvoje črede. S svojim Duhom podpiraj voditelje naših cerkva.

Gospod, usliši našo molitev.

Preden si se dvignil k Očetu, si na gori zbral svoje razkropljene učence. Vsem, ki verujemo vate, podari edinstvo v veri in ljubezni.

Gospod, usliši našo molitev.

Molimo. Bog nebes in zemlje, tvoj Sin Jezus Kristus te je razodel kot našega Očeta in nam obljubil dar Duha. Pomagaj svoji Cerkvi, da bo premagala pohujšanje delitev. Tako bomo mogli pričevati za življenje v občestvu, v edinstvi naše skupne veroizpovedi in v ljubečem medsebojnem služenju. Po Kristusu, našem Gospodu.

Vsi: Amen.

SEDMI DAN (petek, 24. januarja):

PRIZNAVAM EN KRST V ODPUŠČANJE GREHOV

Berilo: V globine morja vrže Bog vse naše grehe (Mih 7,18-19).

Berilo iz Knjige preroka Miheja.

Kdo je Bog kakor ti, ki odpuščaš krivdo,
ki greš prek pregrehe k ostanku svoje dediščine?
Ne drži na veke svoje jeze, kajti ugaja mu dobrohotnost.
Spet se nas bo usmilil, poteptal bo naše krivde.
V globine morja boš zagnal vse naše grehe.
Izkazal boš Jakobu svojo zvestobo, Abrahamu svojo dobroto,
kakor si prisegel našim očetom od nekdanjih dni!

Spev z odpevom - Ps 51: Prošnja za očiščenje

Odpev: Čisto srce, o Bog, mi ustvari.

Usmili se me, o Bog, po svoji dobroti,
v svojem obilnem usmiljenju izbriši moje pregrehe!
Operi me s hizopom in bom očiščen greha
umij me in še bolj bel kakor sneg postanem. *Odpev.*

Čisto srce, o Bog, mi ustvari,
duha stanovitnosti v meni obnovi.
Vrni mi veselje nad svojim odrešenjem,
duha velikodušnosti v meni utrdi. *Odpev.*

Aleluja. Oče, daj, da bi bili vsi eno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi, da bo svet veroval, da si me ti poslal. Aleluja.

Evangelij: Jezus pooblasti učence (Mt 28,16-20).

Iz svetega evangelija po Mateju.

Tiste dni se je enajst učencev odpravilo v Galilejo na goro, kamor jim je Jezus naročil. Ko so ga zagledali, so se mu do tal priklonili, nekateri pa so dvomili. Jezus je pristopil in jim spregovoril: »Dana mi je vsa oblast v nebesih in na zemlji. Pojdite torej in naredite vse narode za moje učence: krščujte jih v ime Očeta in Sina in Svetega Duha in učite jih izpolnjevati vse, kar koli sem vam zapovedal! In glejte: jaz sem z vami vse dni do konca sveta.«

NAGOVOR

Slovenska beseda »krst« je izpeljana iz besede »kristjan«. Krstiti pomeni nekoga napraviti za kristjana. Kristjane torej najtesneje povezuje med seboj skupni zakrament krsta. Koncil je zato o nekatoških kristjanih – pravoslavnih, evangeličanih, binkoštnikih in drugih – zapisal: »Ti kristjani so po veri opravičeni in po krstu včlenjeni v Kristusa; zato se po pravici ponašajo s krščanskim imenom in jih otroci katoliške Cerkve upravičeno priznavajo za brate v Gospodu.« Če smo torej na druge kdaj gledali kot na sovražnike ali na tujce, danes v njih vidimo brate in sestre. Drug drugemu tudi uradno priznavamo pravilen in veljaven krst, če se podeljuje v imenu Svete Trojice. Skupni krst zato odsvetuje, da bi se med seboj imenovali ločeni bratje. Uporabljajmo preprosto izraz »drugi kristjani«. Po krstu smo v jedru že eno v Kristusu Jezusu (prim. Gal 3,28).

Iz krsta izhaja dolžnost in odgovornost vseh, da molimo in delamo za edinost. Sv. Janez Pavel II. je vzkliknil: »Kako naj bi ostali razdeljeni, ko smo bili vendar po krstu 'potopljeni' v Kristusovo smrt, to je v samo tisto dejanje, po katerem je Bog v svojem Sinu porušil pregrade delitve? Ta razdeljenost čisto gotovo nasprotuje Kristusovi volji, je svetu v pohujšanje in v škodo najsvetejši stvari, namreč oznanjevanju evangelija vsemu stvarstvu.«

Oktober lani je papež Frančišek ob obletnici začetka 2. vatičanskega koncila nagovoril udeležence sinode in »bratske odposlanke«, to je člane drugih cerkva. Ponovil jim je besede papeža Janeza XXIII. ob odprtju koncila, ko je takole pozdravil opazovalce drugih cerkva: »Kot duhovnik in škof sem ganjen spričo vaše navzočnosti, ki je zame tako dragocena. Moje srce gori od želje, da bi delal in trpel, da bi se približala ura, ko se bo za vse izpolnila Kristusova molitev pri zadnji večerji, molitev za edinost«.

Edinost je milost, je nepredvidljivi dar od zgoraj. Glavni dejavnik pri tem nismo mi, ampak Sveti Duh, ki nas vodi k večjemu občestvu. Evangelij pravi, da je Jezus pred svojo molitvijo »dvignil oči proti nebu«. Edinost ni najprej sad zemlje, ampak sad nebes. Čas in način tega daru ne moremo predvideti, temveč ga moramo sprejeti »ne da bi postavljali kakršne koli ovire potom Božje previdnosti in brez vsakega nasprotovanja prihodnjim navdihom Svetega Duha,« kot pravi koncil (E 24). Oče Paul Couturier, francoski duhovnik in pionir ekumenskega gibanja, je rekel, da moramo moliti za »takšno edinost, kakršno hoče Kristus in po poteh, ki jih je on določil«.

PROŠNJE IN ZAHVALE

Vzklíkajmo Jezusu, ki nas je v krstu napravil za svoje brate in sestre:

Gospod, hvalimo te in slavimo tvoje ime.

Za to, da si nas po krstu poklical k veri, za to, da smo pridruženi Novi zavezi, za tvojo navzočnost v sveti Cerkvi.

Gospod, hvalimo te in slavimo tvoje ime.

Za pričevanje preganjanih kristjanov, za trpljenje njihovega mučeništva, za njihovo pridruženje Kristusovemu trpljenju.

Gospod, hvalimo te in slavimo tvoje ime.

Za vse, ki delajo za večje občestvo, za tiste, ki molijo in delajo za spravo med cerkvami, za tiste, ki se žrtvujejo za edinost.

Gospod, hvalimo te in slavimo tvoje ime.

Molimo. Bog, naš Oče, hvalimo te in slavimo tvoje ime. Zahvaljujemo se ti za edinost, ki jo kristjani že doživljamo v skupnem izpovedovanju Gospoda Jezusa. Prosimo te, pospeši prihod tistega dne, ko se bodo cerkve med seboj priznale v občestvu, ki ga ti hočeš in za katero je molil tvoj Sin. To te prosimo po Kristusu, našem Gospodu in v moči Svetega Duha.

Vsi: Amen.

OSMI DAN (sobota, 25. januarja):

PRIČAKUJEM VSTAJENJA MRTVIH IN ŽIVLJENJA V PRIHODNJEM VEKU

Berilo: Novo nebo in nova zemlja (Raz 21,1-4)

Berilo iz Knjige razodetja.

Nato sem videl novo nebo in novo zemljo. Kajti prvo nebo in prva zemlja sta izginila in morja ni bilo več. Videl sem tudi sveto mesto, novi Jeruzalem, ko je prihajal z neba od Boga, pripravljen kakor nevesta, ki se je ozaljšala za svojega ženina. In zaslišal sem močen glas, ki je prišel od prestola in rekel: »Glej, prebivališče Boga med ljudmi! In prebival bo z njimi, oni bodo njegova ljudstva in Bog sam bo z njimi, njihov Bog. In obrisal bo vse solze z njihovih oči in smrti ne bo več, pa tudi žalovanja, vpitja in bolečine ne bo več. Kajti prejšnje je minilo.«

Spev z odpevom - Ps 85: Molitev za mir in pravičnost

Odpev: Pravičnost in mir se bosta poljubila.

Poslušam, kaj govori Bog:
Gospod govori o miru
svojemu ljudstvu in svojim zvestim
toda naj se ne obračajo k norosti. *Odpev.*

Dobrota in zvestoba se bosta srečali,
pravičnost in mir se bosta poljubila.
Iz zemlje bo pognala zvestoba,
z nebes bo gledala pravičnost.
GOSPOD nam bo izkazal dobroto,
naša dežela bo dajala svoj pridelek. *Odpev.*

**Aleluja. Blagor tistim služabnikom, ki jih bo gospodar ob
svojem prihodu našel budne! Aleluja.**

Evangelij: Budni služabnik (Lk 12,35-40).

Iz svetega evangelija po Luku.

Tisti čas je Jezus govoril svojim učencem: »Vaša ledja naj bodo opasana in svetilke prižgane, vi pa bodite podobni ljudem, ki čakajo, kdaj se bo njihov gospodar vrnil s svatbe, da mu odprejo takoj, ko pride in potrka. Blagor tistim služabnikom, ki jih bo gospodar ob svojem prihodu našel budne! Resnično, povem vam: Opasal se bo in jih posadil za mizo. Pristopil bo in jim stregel. In če pride ob drugi ali tretji nočni straži in jih najde takó, blagor jim! Vedite pa: Če bi hišni gospodar vedel, ob kateri uri pride tat, ne bi pustil vlo-miti v svojo hišo. Tudi vi bodite pripravljeni, kajti ob uri, ko ne pričakujete, bo prišel Sin človekov.«

NAGOVOR

Teden molitve za edinost kristjanov sklepamo s premišljevanjem o tem, kar je Bog pripravil njim, ki vanj verujejo in ga ljubijo. Krščanska veroizpoved dosega višek v razglašanju vstajenja mrtvih ob koncu časov in v izpovedi vere v večno življenje. Trdno verujemo in upamo naslednje: kakor je Kristus resnično vstal od mrtvih in živi na veke, tako bodo pravični po smrti za večno živeli z vstelim Kristusom in on jih bo obudil poslednji dan. Kakor je bilo njegovo vstajenje delo presvete Trojice, tako bo tudi naše.

Verovati v vstajenje mrtvih je bilo od vsega začetka bistve—na prvina krščanske vere. Sv. Avgustin piše, da nas Bog z upanjem na večno življenje »hrani, krepi in tolaži v stiskah tega življenja. Zaradi tega upanja pojemo alelujo. Če nam že sólo upanje prebujaja tolikšno veselje, koliko večje bo veselje, ko bomo to dosegli. Vprašuješ, kaj bo to? Prisluhni Božji besedi, ki pravi: 'Nasičevali se bodo z dobrotami tvoje hiše'. To je predmet našega upanja. V tem življenju čutimo lakoto in žejo. Nasičeni bomo šele v domovini. 'Ko se zbudim, se bom nasičeval s tvojo podobo'. Sedaj pojemo alelujo v upanju, takrat jo bomo v resničnosti.«

Obhajamo praznik spreobrnitve apostola Pavla, ki ima tudi ekumensko razsežnost. Bistvena sestavina dela za edinost je prav spreobrnjenje nas vseh h Kristusu. Ko Savla obsije Božja svetloba in pade s konja, je v trenutku čisto nov človek. Ves zbegan vprašuje Jezusa: »Kaj naj naredim, Gospod?« Pusti vse svoje načrte in hoče le eno: poslušati Boga in se odpreti temu, kar on od njega pričakuje. V tem je Pavel tudi zgled za nas in za vso Cerkev. Tudi naš program je samo eden: vršiti Božjo voljo, sprejeti njegove želje in načrte. Njegova volja pa je edinost, saj je tisti večer, preden je šel v smrt, goreče molil k Očetu za vse nas, »da bi vsi bili eno« (Jn 17,21).

Naša prizadevanja naj bi se ravnala po poti, ki jo je načrtoval Pavel: da pustimo ob strani naše človeške ideje, prisluhnemo Gospodovemu glasu in njemu prepustimo pobudo. »Kaj naj naredim, Gospod?« Tako se je gotovo spraševal npr. oče Paul Couturier, francoski pionir ekumenskega gibanja. Predlagal je, da molimo za takšno edinost, »kakršno hoče Kristus« in »po poteh in s sredstvi, ki jih on hoče«. Tudi mi moramo spremeniti svoj pogled in spreobrniti srce. Koncil pravi, da »pravega ekumenizma ni brez notranjega spreobrnjenja.« Gospodu moramo dovoliti, da nam spremeni srce. To je pot, ki je pred nami: skupaj hoditi, skupaj služiti Bogu in drug drugemu in postavljati na prvo mesto molitev.

»Kaj naj storim, Gospod?« Gospod je Pavlu odgovoril: »Vstani in pojdi v Damask!« »Vstani,« govori Jezus vsakemu od nas, ko iščemo edinost. Vstanimo torej od naše utrujenosti in navad in nadaljujmo pot. On pričakuje od nas, da molimo in hodimo naprej, »da bo svet veroval« (Jn 17,21).

PROŠNJE IN ZAHVALE

Kristus Gospod, zaradi našega odrešenja si postal ubog in ubogim obljubil, da bo njihovo nebeško kraljestvo. Napolni nas svojim bogastvom, ko ti vzklikamo:

Edino ti si Gospod, v slavi Boga Očeta.

Jezus, krotki in iz srca ponižni, tistim, ki verujejo vate, razodevaš novo nebo in novo zemljo. Podari nam svojo polnost.

Edino ti si Gospod, v slavi Boga Očeta.

Kristus Gospod, v vrtu Getsemani si padel na obraz in molil. V največji žalosti si nam pokazal pot tolažbe. Ti si veselje, ki nam ga nihče in nobena stvar ne more vzeti.

Edino ti si Gospod, v slavi Boga Očeta.

Gospod Jezus, mogočne si vrgel s prestola. Tiste, ki delajo za mir, oblečeš v oblačilo slave. Upodablaj nas po sebi.

Edino ti si Gospod, v slavi Boga Očeta.

Kristus Gospod, usmiljen si in sočuten. Na križu si odpustil razbojniku, ki je umiral ob tebi. Tudi mi te prosimo: Spomni se nas v svojem kraljestvu.

Edino ti si Gospod, v slavi Boga Očeta.

Molimo. O Bog, pospeši prihod tvojega vélikega in slavnega dne! Nešteti moški in ženske doživljajo temo in izgubljajo upanje. Poživi plamen vere v srcih slabotnih in trpečih. Naj bo Cerkev zvesta oznanjevalka zmage Kristusa, tvojega Sina, nad smrtjo in svetilnik pričakovanja njegovega drugega prihoda v slavi. On živi s teboj in s Svetim Duhom zdaj in na veke.

Vsi: Amen.

EKUMENSKO BESEDNO BOGOSLUŽJE

»Veruješ to?« (Jn 11,26)

Uvod in napotki za pripravo bogoslužja

Ekumensko bogoslužje je letos pripravila meniška skupnost Bose, to je ekumenski samostan bratov in sester v Severni Italiji. Ker letos praznujemo 1.700 let od koncila v Niceji, se molitve osredotočajo na nicejsko veroizpoved. Zato svetopisemska berila obravnavajo témo vere.

Skupnemu življenju v Bose dajejo ritem redne molitve. Ko se oglasi zvon, ki vabi k molitvi, se sestre, bratje in gostje zberejo v cerkvi. Če krajevne razmere dovoljujejo, predlagamo, da se zbrani verniki, preden vstopijo v cerkev, zberejo v manjše skupine na za to predvidenih mestih pred cerkvijo, kjer jih pozdravimo.

Ko se opravilo začne, se verniki pomaknejo v cerkev, kapelo ali drug prostor, kjer bodo premišljevali Božjo besedo. Nato jih povabimo, da premišlujejo odlomek, v katerem Marta izpove svojo vero v Jezusa, kot poroča Janezov evangelij (11,17-27). Po zgledu samostana v Bose temu sledi nekaj trenutkov tihote, ko si vsak zastavi zahtevno Jezusovo vprašanje: »Veruješ to?« Tihota naj traja primeren čas, vsaj pet minut.

Kot odgovor na oznanilo Božje besede nato izpovemo vero po obrazcu nicejske (mašne) vere. Ta trenutek obogatimo s podelitvijo Kristusove luči, ki jo pomenijo prižgane sveče. Sveče razdelimo in luč se postopoma širi od ambona na vse zbrano občestvo. V želji, da bi res bili luč sveta in zedinjeni v ljubezni, vsi skupaj izpovemo: »Verujem...« Ob koncu opravila prižgane sveče odložimo v primerno varno posodo, da gorijo skupaj kot opomin (memento) glede naše poklicanosti k edinosti kristjanov.

Nadaljnja poteza letošnjega opravila je vključitev besedil starokrščanskih piscev, zlasti v prošnjah za različne potrebe. Za člane meniške skupnosti Bose so ti pisci živi izvir njihovega skupnega življenja, saj odsevajo ne le skupno vero pred Nicejo in po njej,

ampak tudi raznovrstnost jezikov, kultur in duhovnosti, ki je zaznamovala prva obdobja Cerkve.

Odlomke, ki so namenjeni *Voditelju*, lahko dodelimo več duhovnikom ali predstavnikom različnih cerkvenih izročil. Podobno lahko besedila, namenjena *Bralcu*, razdelimo več osebam. Tudi blagoslov in poslanje v misijon lahko izreka več voditeljev.

Pripomba glede oblike veroizpovedi, ki jo molimo pri tem bogoslužju

Uporabljamo tisto obliko nicejsko-carigradske veroizpovedi, ki je v navadi pri zborovanjih Ekumenskega sveta cerkva (ESC) in pri drugih ekumenskih prireditvah. Pri omembi Svetega Duha ta oblika izpušča besedici in Sina (*Filioque*) – ... ki izhaja iz Očeta... -, ker tega izraza ni bilo v prvotnem besedilu, ki so ga sprejeli v Niceji (325) in v Carigradu (381). Izraz in Sina so dodali na Zahodu v 6. stoletju, da bi s tem poudarili Božjo naravo Sina proti arijanskemu krivoverstvu. Vrinjena beseda *Filioque* je bila dolga stoletja predmet razhajanj med Vzhodom in Zahodom. Zadnja desetletja je tudi tema ekumenskih pogovorov. Podobno v delu veroizpovedi, ki se nanaša na Sina, izbrana različica izpušča tudi izraz *Deum de Deo (Bog od Boga)*. Izraz je bil izvirno vključen v nicejski *Credo*, v različici, ki so jo sprejeli v Carigradu 381, pa je izpuščena.

Dokument komisije Vera in cerkvena ureditev pri ESC (katoliška Cerkev je redni član ESC) priporoča, naj »se izvirna oblika tretjega člena *Credo* brez *Filioque* povsod priznava kot normativna in obnovljena (angl. restored). S takšno obliko naj bi vse krščansko ljudstvo izpovedovalo skupno vero v Svetega Duha.«¹ Čeprav izraz *Filioque* še vedno ostaja del liturgičnega izročila latinske Cerkve in nekaterih drugih zahodnih cerkva, se na splošno izpušča,

¹ Komisija Vera in cerkvena ureditev Ekumenskega sveta cerkva, *Spirit of God, Spirit of Christ: Ecumenical Reflections on the Filioque Controversy* (1981), Faith & Order Paper 103, str. 18, v: <https://archive.org/details/wccfops2.110>.

kadar se *Credo* moli ob ekumenskih srečanjih rimskega škofa z voditelji vzhodnih Cerkva.

V katoliškem dokumentu iz leta 1995 je zapisano: »Katoliška Cerkev priznava koncilsko in ekumensko, normativno in nepreklicno veljavo veroizpovedi (*symbolon*), ki jo je v grščini izpovedal vesoljni cerkveni zbor v Carigradu 381, kot izraz skupnega verovanja Cerkve in vseh kristjanov. Nobena izpoved vere, ki je lastna kakšni posamični liturgični tradiciji, ne more nasprotovati temu izrazu vere, ki ga je učila in izpovedovala nedeljena Cerkev.«² - V slovenskem besedilu prinašamo veroizpoved v obliki, kot jo molimo pri maši, izraz »in Sina« pa dajemo v oklepaj.

Potek bogoslužja

Povabilo k molitvi

(Opravilo se po možnosti začne ob vhodu v cerkev.)

Voditelj: Blagoslovljen bodi naš Bog v vsakem času.

Vsi: **Zdaj in na veke. Amen.**

Voditelj: Pridite, molimo Boga, našega Kralja.

Vsi: **Molimo Kristusa, ki je sredi med nami, naš Kralj in naš Bog.**

Voditelj: Pridite, pokleknimo pred Gospoda, ki je naš Kralj in naš Bog.

Vsi: **Sveti Bog, sveti Močni, sveti Nesmrtni, usmili se nas.**

Prvi bralec: Ko je Jezus prišel v Betanijo, je odkril, da je Lazar že štiri dni v grobu.

(Verniki se začno premikati k vhodu v cerkev.)

² Pontificium Consilium ad Unitatem Christianorum Fovendam, Le Tradizioni greca e latina a riguardo della processione dello Spirito Santo, (1990), str. 26, v: <http://www.christianunity.va/content/unitacristiani/en/documenti/altri-testi/en1.html>

Drugi bralec: Ko je Marta slišala, da prihaja Jezus, mu je šla naproti; Marija pa je sedela doma.

Tretji bralec: Marta je rekla Jezusu: »Gospod, ko bi bil ti tukaj, moj brat ne bi umrl; a tudi zdaj vem, da ti bo Bog dal, kar koli ga poprosiš.«

Vsi: **Jezus ji je rekel: »Tvoj brat bo vstal.«**

Prvi bralec: Marta mu je rekla: »Vem, da bo vstal ob vstajenju poslednji dan.«

Vsi: **Jezus ji je rekel: »Jaz sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre; in vsak, kdor živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl.«**

Drugi bralec: »Veruješ to?«

(Nekaj trenutkov tihote.)

Tretji bralec: »In vi, ali to verujete?«

(Nekaj trenutkov tihote.)

Prvi bralec: »In vi, ali to verujete?«

Tihota

Pesem

Voditelj: Pred 1.700 leti so kristjani premišljevali vsebino tega, kar verujemo. Naleteli so na težave in negotovost. Soočenja so povzročila tudi napetosti, obenem pa so našli možnost, da skupaj izrazijo svojo vero z besedami nicejske veroizpovedi. Danes smo zbrani tukaj kristjani različnih veroizpovedi, toda povezuje nas skupna vera. Kristus je sredi med nami.

Vsi: **Je bil, je in bo vedno med nami.**

Pozdrav in dobrodošlica (izreče jo voditelj ali član gostujoče cerkve)

Uvodne molitve

Vsi: **Gospod, usmili se.**

Prvi bralec: O Bog, naš Stvarnik in varuh vseh src,
ti daješ, da se množi človeška družina na zemlji,
naj vsa ljudstva priznajo, da si ti edini Bog,
da je Jezus Kristus tvoj Sin in da smo mi tvoje
ljudstvo, čreda tvoje paše.

Vsi: **Gospod, usmili se.**

Drugi bralec: Gospod, prosimo te, pridi nam na pomoč,
pomagaj tistim, ki trpijo in so žalostni, usmili se
ubogih,
pokaži svoj obraz vsem, ki te potrebujejo.

Vsi: **Gospod, usmili se.**

Tretji bralec: Gospod, tvoja zvestoba traja od roda do roda,
tvoje sodbe so pravične, poln si usmiljenja in
sočutja,
odpusti nam naše grehe, očisti nas s svojo Resnico,
vodi naše korake, da bomo hodili po poti svetosti in
pravičnosti.

Vsi: **Gospod, usmili se.**

Četrti bralec: Tvoje obličje naj zasije nad nami,
naj nakloni mir, dobro in slogo nam in vsem
prebivalcem zemlje.
Tistim, ki nam vladajo, daj modrost in razum,
daj, da bodo vladali pravično in vodi njihove
odločitve k miru.

Vsi: **Gospod, usmili se.**

Branje Božje besede

Prvo berilo je iz Pete Mojzesove knjige (5 Mz 6,4-9).

Poslušaj, Izrael: GOSPOD je naš Bog, GOSPOD je edini! Ljubi
GOSPODA, svojega Boga, z vsem srcem, z vso dušo in z vso
močjo! Te besede, ki ti jih danes zapovedujem, naj bodo v tvojem

srcu. Ponavljam jih svojim sinovom in govôri o njih, ko bivaš v svoji hiši in ko hodiš po poti, ko legaš in ko vstajaš! Priveži si jih za znamenje na roko in naj ti bodo za čelni nakit med očmi! Napiši jih na hišne podboje in na mestna vrata!

Psalm 131 (130)

Vsi: **Zaupaj v Gospoda zdaj in vedno.**

Bralec: GOSPOD, moje srce ni prevzetno,
moje oči se ne povzdigujejo.

Vsi: **Zaupaj v Gospoda zdaj in vedno.**

Bralec: Ne poganjam se za velikimi deli,
niti za čudovitimi dejanji, ki so zame previsoka.

Vsi: **Zaupaj v Gospoda zdaj in vedno.**

Bralec: Nasprotno, potešil in umiril sem svojo dušo
kakor otrok v naročju svoje matere,
kakor otrok je v meni moja duša.

Vsi: **Zaupaj v Gospoda zdaj in vedno.**

Bralec: Izrael, upaj v GOSPODA,
zdaj dalje in na veke!

Drugo berilo je iz Prvega Petrovega pisma (1,3-9).

Slavljen Bog in Oče našega Gospoda Jezusa Kristusa! V svojem velikem usmiljenju nas je po vstajenju Jezusa Kristusa od mrtvih prerodil za živo upanje, za nepropadljivo, neomadeževano in nevenečo dediščino, ki je v nebesih shranjena za vas, katere Božja moč po veri varuje, da boste dosegli odrešitev, ki čaka, da se razodene v poslednjem času. Bodite tega veseli, čeprav morate zdaj nekaj časa trpeti v raznih preizkušnjah, da bo preizkušnost vaše vere veljala več kakor zlato, ki je minljivo, pa se v ognju preizkuša, vam v hvalo, slavo in čast, ko se bo razodel Jezus Kristus. Njega ljubite, čeprav ga niste videli. Verujete vanj, čeprav ga zdaj ne vidite, veselite se v neizrekljivem in poveličanem veselju, ko dosegate namen svoje vere, namreč odrešitev duš.

Bralec: Velik je Gospod in velika je njegova moč.

Vsi: **Velik je Gospod in velika je njegova moč.**

Bralec: Njegova modrost ne pozna meja.

Vsi: **Velika je njegova moč.**

Bralec: Slava Očetu in Sinu in Svetemu Duhu.

Vsi: **Velik je Gospod in velika je njegova moč.**

Evangelij: Jezus in Tomaž (Jn 20,24-29).

Iz svetega evangelija po Janezu.

Tomaža, enega izmed dvanajsterih, ki se je imenoval Dvojček, pa ni bilo med njimi, ko je prišel Jezus. Drugi učenci so mu torej pripovedovali: »Gospoda smo videli.« On pa jim je rekel: »Če ne vidim na njegovih rokah rane od žebeljev in ne vtaknem prsta v rane od žebeljev in ne položim roke v njegovo stran, nikakor ne bom veroval.« Čez osem dni so bili njegovi učenci spet notri in Tomaž z njimi. Jezus je prišel pri zaprtih vratih, stopil mednje in jim rekel: »Mir vam bodi!« Potem je rekel Tomažu: »Položi svoj prst sem in poglej moje roke! Daj svojo roko in jo položi v mojo stran in ne bodi neveren, ampak veren.« Tomaž mu je odgovoril in rekel: »Moj Gospod in moj Bog!« Jezus mu je rekel: »Ker si me videl, veruješ? Blagor tistim, ki niso videli, pa so začeli verovati!«

Tihota ali pesem.

Nagovor.

Po nagovoru tihota ali glasbena medigra.

Praznovanje naše skupne vere

(Navzočim razdelimo sveče.)

Voditelj: Jezus je rekel: »Jaz sem luč sveta.« V mnogih krščanskih cerkvah pri krščevanju krščencu ali botru oziroma botri izročimo prižgano svečo. Jezus vabi vse, ki hodimo za njim, da bi bili »luč sveta«. Zato je vsak izmed nas prinašalec luči Vstalega Kristusa. Prejmimo torej od drugega Kristusovo luč in jo podarimo naprej.

(Ko vsi prejmejo sveče, voditelj prižge prvo in z njo prižge sveče tistim, ki so ob njem, ti pa posredujejo plamen naprej.)

Voditelj: Jezus je rekel Marti: »Jaz sem vstajenje in življenje: kdor vame veruje, bo živel, tudi če umre; in vsak, kdor živi in vame veruje, vekomaj ne bo umrl. Veruješ to?«

Vsi: **»Da, Gospod. Trdno verujem, da si ti Mesija, Božji Sin, ki prihaja na svet.«**

(Vsak prižge svečo svojemu sosedu z besedami: »Kristusova luč.« Ko gorijo vse sveče, voditelj nadaljuje:)

Voditelj: Vzljubimo se med seboj, da bomo mogli enodušno izpovedati vero, v kateri smo bili krščeni. – In zdaj združimo glasove in izpovejmo nicejsko-carigrajsko vero:

Vsi: **Verujem v enega Boga, Očeta vsemogočnega, stvarnika nebes in zemlje, vseh vidnih in nevidnih stvari. In v enega Gospoda Jezusa Kristusa, edinorojenega Sina Božjega; ki je iz Očeta rojen pred vsemi veki in je Bog od Boga, Luč od Luči, pravi Bog od pravega Boga; rojen, ne ustvarjen, enega bistva z Očetom, in je po njem vse ustvarjeno; ki je zaradi nas ljudi in zaradi našega zveličanja prišel iz nebes. In se je utelesil po Svetem Duhu iz Marije Device in postal človek.**

Bil je tudi križan za nas, pod Poncijem Pilatom je trpel in bil v grob položen.

In tretji dan je od mrtvih vstal, po pričevanju Pisma.

In je šel v nebesa, sedi na desnici Očetovi.

In bo spet prišel v slavi, soditi žive in mrtve; in njegovemu kraljestvu ne bo konca.

In v Svetega Duha, Gospoda, ki oživlja; ki izhaja iz Očeta [in Sina]; ki ga z Očetom in Sinom molimo in slavimo; ki je govoril po prerokih.

In v eno, sveto, katoliško in apostolsko Cerkev.

Priznavam en krst v odpuščanje grehov.

In pričakujem vstajenja mrtvih in življenja v prihodnjem veku. Amen.

Prošnje za različne potrebe in očenaš

Prvi bralec: Bog je vse stvari ustvaril iz nič in vnovič bi se po greznile v nebivanje, če jih On, ki je Stvarnik vsega, ne bi držal v svojih rokah (Gregorij Veliki, ok. 540-604).

Drugi bralec: Gospodar življenja, vse stvari prejemamo iz tvojih rok in tvoje previdnosti. Nauči nas prav živeti na svetu in pravično ter skrbno ravnati s stvarmi, ki si jih ustvaril.

Vsi: **Verujemo, pomagaj naši neveri.**

Prvi bralec: Vera je blaga luč, ki po milosti zasveti v duši, ki to laži srce in nam naklanja dar upanja (Izak iz Niniv, 7. stol.)

Drugi bralec: Ljubeči Bog, daj nam v obilju dar upanja v tem svetu, ki je ranjen zaradi bojov in nesoglasij. Okrepi svoje ljudstvo, ki trpi zaradi brezbržnost in delitev.

Vsi: **Verujemo, pomagaj naši neveri.**

Prvi bralec: Nekaj čudovitega je to: ko se obrnemo na Boga, naj prej izpovemo, da verujemo. S tem priznamo, da brez vere ne moremo obvladati vsakdanjega življenja (Rufin iz Ogleja, ok. 344-411).

Drugi bralec: Usmiljeni Bog, odpusti nam, da nismo uspeli vedno živeti kot kristjani v medsebojnem občestvu. Še tesneje nas pritegni k veri vate, da bomo zanjo tudi pričevali pred svetom.

Vsi: **Verujemo, pomagaj naši neveri.**

Prvi bralec: Naj zmaga vera: vera, ki duha napolni z zaupanjem, vera, ki se ne naslanja na človeško logiko, ampak je sad Svetega Duha (Bazilij iz Cezareje, ok. 330-378).

Drugi bralec: Nebeški Tolažnik, prosimo te, naj se bolj zanašamo na dar tvoje modrosti kakor na svojo pamet.

Vsi: **Verujemo, pomagaj naši neveri.**

Prvi bralec: Zasvetila je njegova luč in pregnala temo ječe. Po svetil je naše rojstvo in uničil smrt, ko je razklenil verige, ki so nas vklepale (Irenej Lyonski, ok. 135-198).

Drugi bralec: Gospod, ki čutiš z nami, pomagaj nam, ko si prizadevamo, da bi prinesli tvojo luč in tvojo svobodo povsod tja, kjer so tema, zatiranje, trpljenje in krivice.

Vsi: **Verujemo, pomagaj naši neveri.**

Oče naš

Voditelj: Kot bratje in sestre v Jezusu molimo, kakor nas je on sam naučil:

Vsi: **Oče naš ...**

Pesem.

Blagoslov in poslanje v misijon

(Sklepna molitev, ki jo molijo v Meniški skupnosti Bose)

Voditelj: Bog, naš Oče, sprejmi našo hvalo in zahvalo za vse, kar nas kristjane že sedaj zedinja v izpovedovanju Gospoda Jezusa in v pričevanju zanj. Daj, da kmalu nastopi čas, ko se bodo vse cerkve priznavale tudi v vidni edinosti, ki si jo ti hotel in za katero je tvoj Sin molil v moči Svetega Duha. Usliši nas, ki živíš in kraljuješ na vekov veke.

Vsi: **Amen.**

Voditelj: Slavimo Gospoda.

Vsi: **Bogu hvala.**

Voditelj: Jezus Kristus, ki nas zedinja in ki je naš mir, naj nam da, da vsi skupaj nekoč dospemo do Očeta v enem Duhu.

Vsi: **Amen.**

Pesem.

DODATEK

PREDSTAVITEV MENIŠKE SKUPNOSTI BOSE ³

Meniška skupnost Bose si prizadeva v današnjem času hoditi po poti meništva. Pri tem se umešča v izročilo tako krščanskega Vzhoda kot Zahoda. Od prvih stoletij dalje so se moški in ženske odločali, da vse zapustijo in skušajo radikalno živeti evangelij v neporočenosti in povezani v skupnosti.

Pobudo za ustanovitev skupnosti Bose je leta 1968 dal brat Enzo Bianchi skupaj z nekaterimi brati in sestrami. Vse od začetka je to ekumenska skupnost. Že med prvimi člani, ki so 1973 izrekli zaobljube, so bili kristjani, moški in ženske iz različnih cerkva. Skupnost je mešana, sestavljajo jo moški in ženske, ki živijo neporočeno življenje kot odgovor na Kristusov klic. Katoliška Cerkev jo priznava kot samostan *sui iuris* škofijskega prava. Umeščena je v škofijo Biella v Piemontu in je povsem avtonomna. Člani različnih cerkva uživajo enake pravice.

Bratje in sestre *Meniške skupnosti Bose* iščejo Boga v hoji za Jezusom Kristusom. Zaobljubijo se za življenje v pokorščini, uboštvu in stalnosti (*stabilitas*) v skladu s *Pravidlom skupnosti Bose*. Navdihujejo se pri meniških izročilih Vzhoda in Zahoda. Njihov način življenja (*forma vitae*) se utemeljuje na krstu in se hrani z evharistijo. Bratje in sestre sledijo pobudam, ki jih prebuja ekumensko gibanje in nauki 2. vatikanskega koncila.

Življenje bratov in sester v Bose je preprosto in išče to, kar je bistveno, to je skupno življenje, ki ga sestavljata molitev in delo. Tako uresničujejo edino pravo krščansko in meniško »opravilo«: verovati in živeti v Njem, ki ga je Bog poslal – v Jezusu Kristusu. Skupnost se trikrat dnevno zbere k skupni molitvi. S petjem psalmov in poslušanjem Božje besede posvečujejo čas v skladu najstarejšim izročilom, ki ga je Cerkev podedovala od izraelskega ljudstva. Ker člani pripadajo različnim krščanskim veroizpovedim, so

¹ Besedilo je vzeto s spletne strani *Meniške skupnosti Bose*.

izoblikovali lasten način molitvenega bogoslužja (brevirja), ki je prilagojen temu, da ga opravljajo vsi kristjani.

Tako je nastala t. i. *Molitev dni* (*Preghiera dei Giorni*), ki je bila prvič objavljena 1973, nato pa večkrat razširjena in obogatena in predstavlja vsakdanjo ekumensko liturgijo. Čeprav ohranja strukturo, ki je lastna zahodni liturgični molitvi, črpa iz bogate molitvene in pobožnostne dediščine Vzhoda in Zahoda. Tako je primerna tudi za skupine, ki želijo skupaj moliti ob spoštovanju medsebojnih razlik.

Odmev na skupno molitev je osebna molitev, predvsem *lectio divina*, to je duhovno branje bibličnih besedil, ki se ji lahko vsak dan pridružijo tudi gostje. Ob sobotah zvečer obhajajo skupnostno vigilio, med katero poslušajo nedeljska berila. Predstojnik ali brat ali sestra, ki ju on določi, skuša podčrtati duhovno edinost, ki zaznamuje berila.

Vsi bratje in sestre skupnosti opravljajo vsak svoje delo in si z lastnimi rokami služijo kruh po zgledu apostolov in cerkvenih očetov. Posvečajo se različnim dejavnostim, s katerimi poskrbijo za potrebe skupnosti, gostov, revnih in cerkva. Naštejmo nekaj poklicnih dejavnosti, ki so se doslej razvile: delo na vrtu, v sadovnjakih, oljčnih nasadih, vinogradih, pisanje ikon, izdelovanje sveč, mizarstvo, izdajanje knjig, biblične in patristične študije in preučevanje obsežnega judovskega ter krščanskega izročila.

Menišstvo se je vse od začetkov posvečalo gostoljubnosti. V Bose in v drugih krajih, kjer živi ta skupnost – gre za tri: Ostuni (Puglia), Assisi in Civitella San Paolo blizu Rima –, bratje in sestre sprejemajo vsakega človeka. V vsakem skušajo odkriti navzočnost Kristusa, ki je rekel: »Tujec sem bil in ste me sprejeli« (Mt 25,35). Posebno pozornost posvečajo tistim, ki iščejo samotni kraj, kjer najdejo tihoto, se pridružujejo njihovi molitvi in življenju ali bratskemu pogovoru o vprašanjih sveta in Cerkve.

MOLITEV ZA EDINOST

Gospod Jezus, na večer, preden si umrl za nas, si molil,
da bi bili vsi Tvoji učenci popolnoma eno,
kakor Ti v Očetu in Oče v Tebi.

Daj, da bomo živo začutili, kako velika nezvestoba do Tebe
je naša razdeljenost.

Daj nam iskrenosti, da bomo priznali in obžalovali ravnodušnost,
nezaupanje in medsebojno nenaklonjenost,
ki se morda skrivajo v nas.

Daj nam poguma, da bomo vse to izkoreninili.

Nakloni nam, da se vsi zedinimo v Tebi,

da bi se iz naših src in ustnic neprestano dvigala Tvoja molitev
za edinost kristjanov, kakršno Ti hočeš.

V tebi, ki si popolna Ljubezen, naj najdemo Pot,
ki vodi do edinosti v poslušnosti Tvoji Ljubezni in Resnici. Amen.

* * *

MOLITEV,

ki so jo slovenski škofje potrdili za člane Apostolstva sv. Cirila in Metoda:

O Bog, ki si nas po svetih bratih Cirilu in Metodu poklical k edinosti
vere, zedini vse kristjane v svoji sveti Cerkvi. Naj bomo v češčenju
troedinega Boga vsi narodi na zemlji združeni, kakor so združeni
Božji izvoljenci v nebesih. To te prosimo po zasluženju Jezusa
Kristusa, po priprošnji prečiste Device Marije, sv. Cirila in Metoda,
sv. Leopolda Mandića in vseh svetnikov. Amen.

Oče naš... Zdrava Marija... Slava Očetu...

Sveta Devica Marija, prosi za nas!

Sveta brata Ciril in Metod, prosita za nas!

Blaženi Anton Martin Slomšek, prosi za nas!